

Type heldig. Om at tilvejebringe et saa stort Beløb, som her er Tale om, ved korte Statsbeviser som de, der tidligere er blevet udstedt til et Beløb af 10 Mill. Kr., kan der, synes jeg, ikke ret vel være Tale. Disse Statsbeviser skal jo indløses, og er det dyrt at optage Laan nu, vil det efter al Sandsynlighed blive endnu dyrere i de Aar, der følger umiddelbart efter Krigens Afslutning. Den uhyre svævende Gæld, som er stiftet i alle Lande i Europa, og da navnlig Papirspengegælden, skal jo konsolideres. Endvidere skal der skaffes Midler til i alt Fald i nogen Grad at erstatte de Milliarder af Værdier, som er tabte rundt omkring, og som desværre vel vil blive forøget med endnu flere, inden Krigen hører op. Dette vil medføre et saa uhyre Begær paa Markedet for faste Laan, saa at vi uden Tvivl kommer ind paa Vilkaar, der er endnu strammere end dem, der nu kan bydes. Det vilde derfor ikke være forsynligt eller rigtigt at løbe an paa Udstedelsen af korte Skatkammerbeviser med den Tanke at ombytte dem med faste Laan umiddelbart eller i de nærmeste Aar efter Krigens Afslutning. Da vi talte om det forrige Laan, var jeg inde paa den Tanke at tage en Del af Beløbet paa korte Statsbeviser og indløse dem ved en særlig Krigsskat, der skulde løbe i det Antal Aar, i hvilket Indløsningen stod paa. Denne Tanke mente den højtærede Finansminister den Gang ikke at kunne gaa ind paa, og han mener det vel heller ikke nu. Men skal der være Tale om at dække Statsbeviserne ved fast Laan, vil jeg anse det for overmaade lidet forsynligt af en Finansminister at indrette sig paa at skride til fast Laan umiddelbart efter Krigens Afslutning. Derfor kan jeg kun billige, at der her foreslaas en Løbetid af 10 Aar. Denne Tid vil formodentlig være tilstrækkelig til, at man da vil kunne være vendt tilbage til nogenlunde normale Forhold. Det er ikke sikkert, men man har i hvert Fald Lov til at haabe det.

Den højtærede Finansminister har særlig anført to Grunde for ikke at gaa til et egentligt Obligationslaan af vor sædvanlige Type. Den ene var den, at han ikke gerne vilde forlade, i hvert Fald ikke gøre en saa stærk Afvigelse fra den Type, vi hid-

til har haft for vore Statsobligationer. Vi gik kun meget modstræbende op fra 3 $\frac{1}{2}$ til 4 pCt. Typen, og nu vilde den højtærede Minister nødig for de egentlige Statsobligationer gaa saa meget op som fra 4 til 5 pCt. Efter hele min Betragtning af dette Forhold kan jeg billige denne Betænkkelighed hos den højtærede Minister. Jeg mener ogsaa, at om end den her foreslaaede Form selvfølgelig altid vil være et Præcedens, er den dog ikke det absolutte Skridt over til en anden Type, som det at udstede egentlige Statsobligationer til 5 pCt. vilde være. Den højtærede Ministers andet Hensyn har været dette, at han ved at foreslaa denne Melleform vilde undgaa, at de nye Statsbeviser kom til at føre en skadelig Konkurrence med Kreditforeningsobligationer og trykke disses ligesom ogsaa vore tidligere Statsobligationers Kurs. Noget naas der maaske i den Retning, den højtærede Minister ønsker. Det er jo tænkeligt. Selvfølgelig kan Konkurrencen ikke blive saa umiddelbar, saa direkte, som hvis det var Obligationer af den gamle Art, Obligationer løbende i 60 Aar. Men jeg tillægger dog ikke denne Betragtning nogen synderlig Vægt. Ved Statsbeviser som de her foreslaaede, løbende i 10 Aar, staar man i Virkeligheden overfor et Anlægspapir, og de vil blive benyttet som Anlægspapir i meget stort Omfang. Som Følge deraf vil de gøre saavel Kreditforeningsobligationer som Statsobligationer en Konkurrence og vil komme til at trykke deres Kurs ikke ubetydeligt, hvilket naturligvis er højst beklageligt. Men jeg ser ikke, hvorledes dette vil være til at undgaa, naar Talen er om et Laan af saa betydelig Størrelse som dette og paa en længere Aarrække.

Overfor den Provision, der skal ydes Bankerne, finder jeg heller ikke, der er Grund til at øve nogen videre Kritik. Man kunde naturligvis tænke sig, at Laanet kunde være financieret direkte fra Finansministeriet, men det har været Finansministeriet om at gøre at naa saa stor en Tryghed som muligt og hurtigst muligt faa Sagen endeligt og uigenkaldeligt i Orden. Dette, indrømmer jeg, er under Forhold som dem, under hvilke vi lever, et Hensyn af ikke ringe Vægt, og naar man vil have Bankerne med som Mellemed, og naar de skal løbe den Risiko, særlig i saa urolige